

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

TUP

IMPOSIBIL E DOAR UN CUVÂNT

Cartea întâi

DIMINEAȚA ÎN CARE LUMEA S-A SCHIMBAT

Copii, dacă v-aș spune că un pui de ciocârlie născut fără aripi a salvat viața tuturor animalelor dintr-o pădure, m-ați crede? Da, chiar așa a fost. Iar dacă sunteți curioși să aflați ce s-a întâmplat, așezați-vă confortabil și ascultați povestea lui Țup.

A fost odată ca niciodată o pădure mare și frumoasă, din care oamenii încă nu tăiaseră copacii și unde animalele și păsările trăiau fericite. La marginea unui luminiș își avea cuibul o ciocârlie. Da, o ciocârlie, acea pasăre micuță care cântă atât de frumos cum puține păsări o pot face. În fiecare dimineață, ciocârliia zbura sus, sus de tot, cât mai aproape de soare, și cânta. Soarele era fericit să o audă de fiecare dată când răsărea și, drept mulțumire, lumina cu bunătate pădurea și îi învăluia viețuitoarele cu razele lui calde.

Ciocârliia cânta cu atât mai frumos cu cât era mai fericită. În cuib avea șase ouă de care avea grijă ca de ochii din cap și abia aștepta ca din ele să iasă puii. Minunea s-a întâmplat într-o dimineață, chiar după

ce pasărea îi cântase, ca de obicei, soarelui. Puii au început să iasă unul câte unul din ouă, să ciripească vioi și să întindă cioculețele flămânde după mâncare. Dar nu toți. Doar cinci. Cel de-al șaselea ou se mișca prin cuib, se rostogolea, ca și cum puiul din el încerca din răputeri să-i spargă coaja, dar nu avea forța s-o facă. Ciocârlia îl privea îngrijorată, cu sufletul la gură. Mă iertați, la cioc. S-a hotărât să ajute puiul să iasă la lumină și a lovit cu grijă coaja oului, ca s-o spargă. O bucată de coajă s-a desprins și ciocârlia a văzut

fericită cum ultimul său puiuş, o fetiţă-ciocârlie, scoate căpşorul la lumină. Dar tot nu putea să iasă din găoace, așa că mama ei a luat una câte una bucăţile de coajă din jurul ei, iar puiuşa s-a eliberat în sfârşit. În acel moment, bucuria s-a transformat în durere. Deşi ciripea veselă, micuţa ciocârlie nu avea aripioare, iar picioruşele îi erau scurte, mult prea scurte. Frăţiorii ei săreau veseli prin cuib, dar ea abia se mişca.

Ca o mamă bună, ciocârlia a încercat să aibă grijă de toţi puii. Chiar dacă cei cinci cu aripioare fugeau care încotro şi cea mică stătea mai mult în cuib. În fiecare dimineaţă, mama le aducea seminţe şi îşi hrănea toţi puii, rând pe rând, ca să nu rămână flămând niciunul dintre ei. Seara le cânta tuturor înainte de culcare.

BUHU, SPAIMA PĂDURII

Micuța era prima care îi ieșea mamei în întâmpinare de fiecare dată când se întorcea la cuib. Țopăia veselă pe piciorușele ei scurte, așa că ciocârlia i-a dat numele Țup.

Într-o zi, Țup a întrebat:

— Mami, tu în fiecare dimineață îi cânti soarelui?

— Da, Țup, în fiecare dimineață.

— De ce?

— Îi mulțumesc pentru lumina și căldura pe care ni le dă, pentru că suntem împreună, îi mulțumesc pentru ziua care începe și pentru că a mai trecut o noapte în care am scăpat de Buhu-Pădurii.

— Ce e... Buhu-Pădurii?

— Buhu-Pădurii este o umbră înspăimântătoare, mare, neagră, cu doi ochi rotunzi care aruncă parcă flăcări în întuneric. Are gheare lungi, puternice, și un cioc ascuțit. În fiecare noapte, Buhu-Pădurii mănâncă animăluțele și păsările mici care nu stau cumiți în cuiburile lor.

— Ai văzut chiar tu, mami, că face ceva atât de îngrozitor?

— Ooo, dacă vedeam nu cred că mai eram aici. Nu, nu am văzut, dar toată lumea din pădure știe asta. Păziți-vă de Buhu-Pădurii!

Țup și frățiorii ei ascultau înfricoșați. Se bucurau că o au pe mămica lor să-i apere, să le spună când trebuie să se adăpostească în cuib sau când pot să iasă la joacă.

Dar ciocârliei îi era tot mai greu să aibă grijă de toți puii. Cei cu aripioare începuseră să se joace în afara cuibului tot mai des, să bea roua căzută pe frunze sau să prindă furnicuțe. Puișorul fără aripi abia reușea, cu piciorușele lui scurte, să iasă până la marginea cuibului, unde, într-o ghindă spartă, mama îi strângea rouă. Cu sufletul zdrobit, ciocârlia și-a dat seama că nu va reuși să aibă grijă de toți puii. Dacă ar fi stat lângă puișorul neajutorat ca să aibă grijă de el, nu ar fi putut să îi supravegheze pe frățiorii lui. Căci ei erau toți cam neastâmpărați, așa cum sunt copilașii, și ar fi intrat mereu în bucluc.

Avea de ales între a salva o viață, viața lui Țup, sau viețile celorlalți cinci pui.

